Na początku marca tego roku, polska delegacja naukowa przekazała Austriackiemu Archiwum Państwowemu (Österreichischen Staatsarchiv ÖStA), reprezentowanemu przez dyrektora generalnego ÖStA Helmuta Wohnouta i Roberta Rilla dyrektora austriackiego Krigsarchiv,14 i przedostatni tom obszernej edycji kartograficznej „Galicja na józefińskiej mapie topograficznej 1779–1783". Autorami opracowania są trzej profesorowie;Waldemar Bukowski (Polska Akademia Nauk w Warszawie), Andrzej Janeczek (Instytut Archeologii i Etnologii w Warszawie) i Zdzisław Noga (Uniwersytet Pedagogiczny w Krakowie). Edycja źródła trwa od 2012 roku.To wspaniałe źródło historyczne jest przechowywane w Archiwum Wojennym (Kriegsarchiv), które stanowi dział ÖStA.

Jest to kompletna, wielkoskalowa mapa Królestwa Galicji i Lodomerii, przygotowywana od 1775 r., sporządzona w latach 1779–1783 staraniem austriackiego Sztabu Generalnego Kwatermistrza i stanowi część pierwszego lub józefińskiego przeglądu terytoriów habsburskich, rozpoczętego przez Marię Teresę w 1763 roku i kontynuowanego przez Józefa II z osobistym współczucie. W polskim piśmiennictwie zwana jest zwyczajowo mapą Miega, od nazwiska kierującego większością prac oficera Sztabu, Friedricha von Miega. Początkowo utajniona ze względu na swoje znaczenie militarne, nigdy nie została wydana i pozostawała dotychczas w rękopisie.
Zbiór tworzy 413 dobrze zachowanych (oryginał, czystorys, kopia), wielkoformatowych arkuszy (63×42 cm) oraz kilkadziesiąt arkuszy dodatkowych.
Mapa powstała jako część tzw. zdjęcia józefińskiego, wielkiego przedsięwzięcia kartograficznego, obejmującego kraje pozostające we władaniu Habsburgów.
W latach 1779-1783 wojskowi kartografowie austriaccy pod kierunkiem ppłk. Friedricha von Miega sporządzili dokładną mapę tzw. Królestwa Galicji i Lodomerii, czyli ziem polskich zagarniętych przez Austrię w wyniku I rozbioru Rzeczypospolitej. Arkuszom mapy towarzyszą opisy kartowanego terenu obejmujące charakterystykę lasów i roślinności, ukształtowania terenu, rzek i wód oraz ważniejszych budowli o znaczeniu militarnym (zamki, dwory, kościoły i klasztory).
Poszczególne tomy "Galicji" składają się z dwóch lub trzech części. Pierwsza część (A) zawiera obszerne opisy wojskowe w języku niemieckim i w polskim współczesnym tłumaczeniu, opatrzone aparatem krytycznym oraz indeksami do tekstu źródłowego i do samej mapy. Zawartość drugiej części (B) stanowią arkusze map publikowanej w danym tomie sekcji w skali 1:28.800. Część trzecia (C) zawiera tłumaczenie pierwszej części na język ukraiński i dotyczy tylko tych tomów, które obejmują swoim zasięgiem ziemie należące obecnie do państwa ukraińskiego.

Edycja, hojnie wspierana przez państwo polskie i ma zakończyć sięjesienią 2022 roku. W ten sposób w znacznym stopniu przyczynia się do zachowania i rozpowszechniania wspólnego dziedzictwa kulturowego Europy Środkowo-Wschodniej.

Więcej:

Österreichischen Staatsarchiv: Planedition der Josephinischen Landesaufnahme von Galizien

oprac. Jolanta Leśniewska
AP Płock O/Kutno

Austria: Świat starych map – opracowanie i wydanie map józefińskich przez polskich naukowców

Na początku marca tego roku, polska delegacja naukowa przekazała Austriackiemu Archiwum Państwowemu (Österreichischen Staatsarchiv ÖStA), reprezentowanemu przez dyrektora generalnego ÖStA Helmuta Wohnouta i Roberta Rilla dyrektora austriackiego Krigsarchiv ,14 i przedostatni tom obszernej edycji kartograficznej „ Galicja na józefińskiej mapie topograficznej 1779–1783”. Autorami opracowania są trzej profesorowie;Waldemar Bukowski (Polska Akademia Nauk w Warszawie), Andrzej Janeczek (Instytut Archeologii i Etnologii w Warszawie) i Zdzisław Noga (Uniwersytet Pedagogiczny w Krakowie). Edycja źródła trwa od 2012 roku.To wspaniałe źródło historyczne jest przechowywane w Archiwum Wojennym (Kriegsarchiv), które stanowi dział

ÖStA.

Jest to kompletna, wielkoskalowa mapa Królestwa Galicji i Lodomerii, przygotowywana od 1775 r., sporządzona w

latach 1779–1783 staraniem austriackiego Sztabu Generalnego Kwatermistrza i stanowi część pierwszego lub józefińskiego przeglądu terytoriów habsburskich, rozpoczętego przez Marię Teresę w 1763 roku i kontynuowanego przez Józefa II z osobistym współczucie. W polskim piśmiennictwie zwana jest zwyczajowo mapą Miega, od nazwiska kierującego większością prac oficera Sztabu, Friedricha von Miega. Początkowo utajniona ze względu na swoje znaczenie militarne, nigdy nie została wydana i pozostawała dotychczas w rękopisie.

Zbiór tworzy 413 dobrze zachowanych (oryginał, czystorys, kopia), wielkoformatowych arkuszy (63×42 cm) oraz kilkadziesiąt arkuszy dodatkowych.

Mapa powstała jako część tzw. zdjęcia józefińskiego, wielkiego przedsięwzięcia kartograficznego, obejmującego kraje pozostające we władaniu Habsburgów.

W latach 1779-1783 wojskowi kartografowie austriaccy pod kierunkiem ppłk. Friedricha von Miega sporządzili dokładną mapę tzw. Królestwa Galicji i Lodomerii, czyli ziem polskich zagarniętych przez Austrię w wyniku I rozbioru Rzeczypospolitej. Arkuszom mapy towarzyszą opisy kartowanego terenu obejmujące charakterystykę lasów i roślinności, ukształtowania terenu, rzek i wód oraz ważniejszych budowli o znaczeniu militarnym (zamki, dwory, kościoły i klasztory).

Poszczególne tomy “Galicji” składają się z dwóch lub trzech części. Pierwsza część (A) zawiera obszerne opisy wojskowe w języku niemieckim i w polskim współczesnym tłumaczeniu, opatrzone aparatem krytycznym oraz indeksami do tekstu źródłowego i do samej mapy. Zawartość drugiej części (B) stanowią arkusze map publikowanej w danym tomie sekcji w skali 1:28.800. Część trzecia (C) zawiera tłumaczenie pierwszej części na język ukraiński i dotyczy tylko tych tomów, które obejmują swoim zasięgiem ziemie należące obecnie do

państwa ukraińskiego.

Edycja, hojnie wspierana przez państwo polskie i ma zakończyć siejesienią 2022 roku. W ten sposób w znacznym stopniu przyczynia się do zachowania i rozpowszechniania wspólnego dziedzictwa kulturowego Europy Środkowo-Wschodniej.